symmetrisch neer ; vanuit de diepte van zijn stoel volgde hij haar beweeg met de oogen, te zeer ontstemd, om, wat hij soms deed, een paar nietszeggende woordjes met haar te wisselen ; zij spiedde even naar zijn gezicht, iets schuw angstigs in haar blik, en verliet de kamer, om een oogenblik later terug te keeren met een dienbak vol toegedekte schaaltjes, die zij op tafel zette.

„Als het u belieft, mijnheer !"

„Dank u, juffrouw !"

Met traag gelepel at hij zijn soep ; het eten smaakte hem minder goed dan gewoonlijk, hoewel hij er geen enkele aanmerking op maken kon ; ook dat werd hem dus vergald, overdacht hij tragisch.

Zou hij werkelijk geen rust vinden, voor hij het raadsel van de geheimzinnige verdwijning had opgelost ? Misschien was het inderdaad beter, aangifte bij de politie te doen ; misschien zou de gedachte, dat de zaak onderzocht werd, hem kalmeeren.

De avond verliep langzaam, hij las wat en werkte wat, tegen zijn gewoonte klungelig en zeurig, zich dwingend tot belangstelling, waar hij anders die belangstelling breidelen moest, om te voorkomen, dat zij hem een deel van zijn nachtrust roofde ; herhaaldelijk betrapte hij zich op afdwalen van zijn onderwerp en tegen zijn wil trachtten zijn hersens telkens opnieuw het mysterie uit te pluizen, hoe een portefeuille met bankpapier uit zijn kamer kon verdwijnen, zonder dat hij, die bijna altijd thuis was, of juffrouw Lisa, die alomtegenwoordig scheen in de nette, geregelde huishouding, eenige aanwijzing konden geven over de manier, waarop het vermoedelijk was geschied.

Triestig schoof hij tenslotte den beschermenden kap van zijn cylinderbureau over de met aanteekeningen bekrabbelde vellen papier, waaruit zijn artikel groeien moest en stopte zich een pijpje ; een courant opnemend, om er, afleiding zoekend, eenige rubrieken van te lezen, die hij gewoonlijk oversloeg, bedacht hij plotseling, dat hij half en half besloten was, hij de bevoegde autoriteiten aangifte te doen van zijn verlies ; hij schoof het bureau weer open, schommelde een blanco velletje papier op en liet zijn pen er krassend overheengaan ; juist op het oogenblik, waarop hij met peuterige netheid zijn handteekening van een krul voorzag, werd er aan de kamerdeur geklopt

Verrast keerde hij zich om, een blik op de klok werpend.

Half twaalf ! Geen tijd voor bezoek ! Wie . . . . . ?

Het kloppen werd herhaald, dringender.

„Binnen !"

Juffrouw Lisa, die hij anders nooit meer zag, nadat zij zijn thee had binnen gebracht, kwam de kamer in ; zij was doodsbleek, haar lippen trilden, haar oogen waren roodomrand als van lang en heftig schreien.

Zenuwachtig was Henri van Essen opgestaan ; hij haatte scènes en voelde zich buitengewoon onaangenaam aangedaan door het zien van tranen. Was zijn dag nog niet voldoende bedorven ? Wat zou er nu nog komen, om de maat te doen overloopen ?

„Mijnheer Van Essen," begon het meisje.

Hij zag, dat zij zich nauwelijks kon houden en schoof haar met onhandige vriendelijkheid een stoel toe ; zij ging niet zitten, maar greep de leuning, er zwaar op steunend ; zich vermanend, begon zij opnieuw, haar stem tot vastheid dwingend :

„Mijnheer Van Essen, ik wil u nog eens zeggen, hoezeer het mij spijt, dat u in ons huis . . . . . "

Afwerend lichtte hij de hand op.

„Laten wij er niet meer over spreken !"

Ik kan de zaak niet zoo laten afloopen !" stootte zij uit. „Sta ons toe, u terug te betalen, wat u verloren hebt !"

„Maar juffrouw Lisa !" uitte hij verwonderd.

„Ja," vervolgde zij haastiger, nerveuzer, „u moet ons toestaan, u vergoeding ervoor te geven. Geld kan ik u tot mijn spijt niet aanbieden, maar als u bij ons wilt blijven en elke maand vijf-en-twintig gulden minder betalen, dan is u in ruim een jaar . . . . . "

„Niet verder !" verzocht hij. „Ik zou bijna denken, dat . ." Hij aarzelde.

„Wat ?" vroeg zij. „Wat zou u bijna denken ?"

De groote overstroomingen in de omgeving van Amersfoort. — Meer dan 50 boerderijen staan onder water.

dig wenschend, dat aan dit pijnlijke onderhoud spoedig een einde zou komen.

„Goed," sprak zij. „Laten we aannemen, dat ik indirect de schuldige ben ; dan kunt u geen bezwaar maken tegen mijn voorstel "

„Daar maak ik zeer zeker bezwaar tegen. Ik zal de zaak in handen van de politie stellen en . . . . . "

„Van de politie ?" stamelde zij. „Neen, neen toch !"

„Waarom niet ?"

„Doe het niet !"

„Dat is toch de gewone weg, om verloren geraakte en gestolen voorwerpen terug te bekomen."

„Doe het niet !" smeekte zij, plotseling voor hem op de knieën vallend, „doe het niet ! U zult het geld terug hebben tot den laatsten cent toe, dat bezweer ik u, maar laat geen onderzoek naar den dader instellen !"

„Waarom niet ?"

„Om de schande voor ons huis ! Ik kan niet zeggen, wat . . . . . ik weet niet . . . . . ik . . . . Ach, ik weet, dat u een goed hart hebt ! Ik smeek u op mijn knieën, doe het niet ! Luister naar mij !"

Zij zweeg, uitgeput van matelooze opwinding en verward en ontroerd zweeg ook hij, neerblikkend op het aan zijn voeten knielende meisje.

Zij kromp inéén onder zijn onderzoekenden blik, vreezend, dat hij de geheele vreeselijke waarheid zou doorgronden, raden zou, dat zij een broer had, die haar moeder en haar veel verdriet deed, die oorzaak was, dat haar geldelijke omstandigheden allertreurigst waren, omdat zij telkens weer alles, wat zij bijéén konden schrapen, moesten offeren, om zijn wandaden zoo goed mogelijk te herstellen, dat die broer op het punt stond, in de gevangenis te komen, dat haar moeder, radeloos van angst en ellende, moeilijk zich naar boven sleepend, den diefstal had begaan, om haar zoon van de schande te redden, dat zij, Lisa, argwaan krijgend door moeders zenuwachtig gedoe, haar plotseling van het wegnemen van de portefeuille beschuldigd had, dat de oude vrouw onder tranen en wanhoopswoorden bekend had.

In dat eerste oogenblik had zij gemeend, het daglicht niet meer te kunnen verdragen, een einde te moeten maken aan het leven, dat haar ook overigens weinig moois had gebracht, maar . . . . . zij had medelijden met haar moeder en wilde haar niet lafhartig alleen laten ; zij, de jongere, de sterkere, moest trachten de schande, de openlijke, maar ook de verborgen, door haar beiden alleen gekende schande, af te weren ; dat geld moèst teruggegeven worden, anders zou zij zich nooit meer kunnen oprichten uit de diepte van vernedering, waarin zij buiten haar schuld was geraakt !

Maar hoe ? Zij kon toch haar moeder niet aanklagen ! Zij moest trachten den goedhartigen man te vermurwen, zonder hem de waarheid te zeggen ; zij zou hem smeeken, terwille van den goeden naam van het huis geen ruchtbaarheid aan het gebeurde te geven en geduld te hebben, totdat zij hem vergoed had, wat verloren was gegaan ; hij zou gissen, vermoeden, maar weten niet, o neen, weten niet, dat mocht niet !

En zoo was zij naar zijn kamer gegaan, daarom lag zij nu knielend te wachten op zijn beslissing.

Hij keek op haar neer.

Zijn vermoedens kwamen de waarheid nabij, zeer nabij en een immens medelijden sloop in zijn ziel.

„Arm meisje," dacht hij, „arm kind ! Het is moeilijk voor je, dit kluwen te ontwarren !"

„Sta op, juffrouw Lisa !" sprak hij zacht.

„Niet, vóór u beloofd hebt . . . . . "

De groote overstroomingen in de omgeving van Amersfoort. — De doorbraak in den Slaagschen dijk (gem. Hoogland.)

„Dat u op de een of andere wijze schuld hebt aan het gebeurde."

Hij zag, dat een siddering haar doortrilde en voegde haastig aan zijn woorden toe :

„Het spreekt vanzelf, dat ik u niet verdenk van . . . . van . . . . . "

„Van den diefstal gepleegd te hebben wilt u zeggen !" viel zij in. „Waarvan dan wel ?"

„Nu . . . . . bijvoorbeeld van het huis alleen gelaten te hebben . . . . . of de voordeur open . . . . een of andere achteloosheid, die aanleiding kan geven . . . . . ," stotterde hij, verlegen wordend onder haar blik, die een zonderlinge mengeling van fierheid en wanhoop was, en hartgron-